

ת"פ 12094/11/11 - מדינת ישראל נגד בנימין קוגלסקי

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כב' השופט י' נועם

ת"פ 12094-11-11 מדינת ישראל נ' בנימין קוגלסקי

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

הנאשם

בנימין קוגלסקי

ע"י ב"כ עו"ד א' הרמן

גזר-דין

1. בהכרעת-הדין, שניתנה ביום 6.9.15 לאחר שמיעת ראיות, הורשע הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו שש-עשרה שנים, שלא בהסכמתו החופשית - לפי סעיף 348(ב), בנסיבות המנויות בסעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין. העבירה בוצעה על-ידי הנאשם בחודש יוני 2010 כלפי המתלונן, קטין יליד 1999, שהיה כבן 11 באותה עת (להלן - המתלונן). בתקופה הרלבנטית לאישום, שכר הנאשם חדר בדירת אביו של המתלונן; והעבירה הנדונה נעברה בעת שהקטין הגיע לבקר את אביו. על-פי ממצאי הכרעת-הדין, בשעה שהמתלונן שיחק במחשב בחדר בדירתו של אביו - ניגש הנאשם לחדר, קרא למתלונן "חמוד" וצבט אותו בלחיו. לאחר מכן, כרע הנאשם לצדו של המתלונן בעת ששיחק במחשב, נגע בבטנו של המתלונן מתחת לחולצה וליטף אותו. הוא המשיך במעשים למרות שהמתלונן התנגד לכך וביקש שיחדל ממעשיו, ואף אמר למתלונן - "זה נעים לי". בהמשך, פתח הנאשם חלקית את רוכסן מכנסיו של המתלונן, אשר שב וביקש ממנו לחדול ממעשיו, ואף נאלץ להישען לפנים על-מנת שהנאשם לא יפתח את רוכסן המכנסיים עד הסוף. הנאשם שאל את המתלונן אם הוא רוצה שאיבר מינו "ישפריץ", ואם הוא "אוהב שנוגעים לך באיבר המין". המתלונן השיב בשלילה לשאלות, וכשהנאשם נגע בבטנו - הסיט את ידו. לאחר מכן סב הנאשם לאחור, חשף את איבר מינו, נגע בו בנוכחותו של המתלונן, וביקש ממנו להסתכל "איזה איבר מין גדול יש לי".

2. לחלוף הזמן מעת האירוע ועד למועד מתן הכרעת-הדין, התייחסתי בהכרעת-הדין, ואחזור על הדברים. כתב-

האישום הוגש ביום 7.11.11, אולם הנאשם לא התייצב לדיונים שנקבעו לצורך הקראת כתב-האישום, בין-היתר הואיל וחלק מההזמנות נשלחו לכתובת מגורים לא עדכנית; ובהמשך - הנאשם לא אותר אף במען המגורים המעודכן המופיע במרשם האוכלוסין. על-יסוד האמור, הוריתי ביום 28.3.12, לבקשת המאשימה, על התליית ההליכים. הנאשם אותר על-ידי משטרת ישראל ביום 16.8.12, והתביעה ביקשה לחדש את ההליכים נגדו. הנאשם התייצב בבית-המשפט במועד הדיון שנקבע לו ביום 23.8.12, אך מחמת טעות המזכירות, שבעטייה לא נרשם הדיון ביומן בית-המשפט - נמסר לנאשם שהדיון בוטל, והוא עזב את המקום. בהמשך, לא הופיע הנאשם לשני דיונים נוספים שנקבעו, אף שלאחרון מביניהם הוריתי על הזמנתו באמצעות המשטרה; וביום 28.10.12 הוריתי - לבקשת המאשימה - על התליית ההליכים בשנית. ביום 13.3.14 אותר הנאשם שוב על-ידי המשטרה, אולם לא התייצב לשני דיונים שנקבעו לצורך חידוש ההליכים, ועל-כן ניתן ביום 14.7.14 צו הבאה להבטחת התייצבותו למשפט. ההליכים חודשו משהגיע הנאשם לדיון ביום 2.9.14, באמצעות צו ההבאה. בנסיבות האמורות, הראיות בתיק החלו להישמע ביום 12.2.15 - בחלוף למעלה משלוש שנים מאז הגשת כתב-האישום, ולאחר כארבע שנים וחצי מהאירוע נושא כתב-האישום; והכרעת-הדין ניתנה כאמור ביום 6.9.15.

3. הנאשם הנו יליד 1977, גרוש ואב לשני ילדים, בני 11 ו-12. את נסיבות חיו גולל הנאשם במסגרת פרשת גזר-הדין. הוא גדל במשפחה שמנתה זוג הורים ו-11 ילדים, אשר היגרה לארה"ב בצעירותו. הוריו ואחד מאחיו נפטרו. בגיל 20 שב לארץ לבדו והשתלב בלימודים בישיבה. הוא התחתן ולאחר ארבע שנות נישואין התגרש. לדבריו, אין לו כל קשר עם ילדיו. במהלך השנים עבד הנאשם בעבודות מזדמנות, בין-השאר - במלונות באילת ובמרכז הארץ.

4. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית-המשפט לקבוע בגזר-הדין את מתחם העונש ההולם, זאת לאור העיקרון המנחה, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת; ובהמשך - לגזור את העונש המתאים לנאשם במסגרת מתחם הענישה ההולם, תוך התייחסות לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, זאת אגב אפשרות לסטות מהמתחם בנסיבות חריגות שצוינו בחוק (ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13)).

5. ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה לעונש את חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, עת פגע הנאשם פגיעה מינית בקטין, זאת בביתו של אביו -שאמור לשמש לו מקום מוגן ובטוח. עוד הדגישה את הנזק הנפשי שהוסב למתלונן, ואת פוטנציאל הנזק הנוסף שעלול היה להיגרם אלמלא הפסיק הקטין את הנאשם מהמשך ביצוע זממו. לגרסתה, מתחם הענישה ההולם נע בין 18 חודשי מאסר לבין 36 חודשי מאסר. היא סברה, כי העונש המתאים עומד על שנתיים מאסר בפועל, בצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

6. הסנגור לא הקל ראש בחומרת העבירה, אך טען כי מעשיו של הנאשם אינם נמצאים ברף חומרה גבוה של עבירות המין. בהקשר זה, הדגיש כי מדובר במעשה יחיד, ללא הפעלת אלימות וללא תכנון מוקדם, וכי הנאשם הפסיק את מעשיו בעקבות התנגדות המתלונן. לגרסתו, מתחם הענישה ההולם נע בין מאסר בעבודות שירות, בצירוף מאסר על תנאי, לבין מספר חודשי מאסר בפועל. באשר לעונש המתאים, טען הסנגור כי לנוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם, היעדר עבר פלילי וחלופי הזמן מעת האירוע - ניתן להסתפק בהטלת מאסר בפועל למשך ארבעה חודשים בצד מאסר על תנאי.

7. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם בעבירה הנדונה, יש להתייחס תחילה למהות העבירה, וכן לערכים החברתיים המוגנים שביסודה. העבירה שביצע הנאשם חמורה בטיבה ובנסיבותיה. החומרה מתבטאת, בראש ובראשונה, בכך שמדובר בעבירת מין, הפוגעת בגופו של האדם, בכבודו, בחירותו, באוטונומיה שלו ובצנעת הפרט. הפגיעה מסבה לנפגע העבירה תחושות של ביזוי והשפלה, ואף גורמת לנזק נפשי. בעניינו, קיים היבט מחמיר נוסף, של ביצוע המעשים הנדונים בקטין חסר ישע, תוך ניסיון לניצול תמימותו; והדבר פוגע ביכולתם של קטינים לסמוך על דמויות בגירות שנמצאות בקרבתם. חומרה נוספת בעניינו, באה לידי ביטוי בעובדה שהנאשם ביצע את העבירה בבית אביו של המתלונן - מקום המבטחים של הקטין, שבו הוא אמור לחוש מוגן. מעבר לפגיעה המינית, נפגע אמון הקטין במי שנתפסים בעיניו כאנשי שלומו, שכן הנאשם ניצל את מגוריו בדירת האב, לשם ביצוע זממו. לצורך קביעת מתחם הענישה, יש אף להתחשב בעונש המאסר המרבי שנקבע בצדה של העבירה הנדונה - עשר שנות מאסר. יודגש, כי על-יסוד הוראת סעיף 355(א) לחוק, עונש המאסר שיש להשית על הנאשם לא יפחת מרבע מהעונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם החליט בית-המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונש; וסעיף 355(ב) מורה כי עונש המאסר לפי סעיף (א) לא יהיה, בהיעדר טעמים מיוחדים, כולו על-תנאי.

על-רקע האמור נקבע בפסיקה, לא אחת, כי חובה על בתי-המשפט לתרום את חלקם בהגנה על קטינים חסרי ישע, שנפלו קורבן לעבריינים שביקשו לחלל את גופם לצורך סיפוקם המיני, ולהטיל ענישה מחמירה ומרתיעה; זאת משיקולים של גמול והוקעת המעשים, מטעמים של הגנה על הציבור מפני הסיכון הנשקף מהעבריינים, ומתכלית של הרתעה ממשית - אישית וכללית. העונש אמור לשקף את סלידת החברה ממעשים נלוזים אלו, וליתן ביטוי ראוי לערכים החברתיים המוגנים שצוינו לעיל - של שמירה על שלמות גופם ונפשם של ילדים וקטינים מפני פגיעה מינית. בבואי לקבוע את מתחם הענישה ההולם בעניין העבירה הנדונה, יש להביא במניין השיקולים את חומרת נסיבות ביצוע העבירה, כפי שתוארו בהכרעת-הדין, ובכללן - ניצול הנאשם את תמימותו של הקטין לשם סיפוק תאוותו המינית; ניצול ההיכרות עם הקטין, כמי ששכר חדר בדירתו של אביו, לשם ביצוע המעשים הנלוזים; פער הגילים המשמעותי בין הנאשם לבין

המתלונן, שהיה כאמור ילד בן 11; וכן ההשלכות הנפשיות של המעשים על המתלונן, שמן הסתם ילוו אותו לאורך שנים. עם זאת, כפי שציין הסנגור, נסיבות ביצוע העבירה חמורות אמנם, אך לא ברף חומרה גבוה במיוחד, שכן מדובר במעשה יחיד, ללא הפעלת אלימות או כוח, וללא תכנון מוקדם; והנאשם חדל ממעשיו בסמוך לאחר שהמתלונן הביע את התנגדותו, כמפורט לעיל. בהתחשב בעיקרון ההלימה שבענישה, בפגיעה בערכים המוגנים שביסוד העבירות, בעונש המרבי שנקצב בצד העבירה ובכלל זה עונש המינימום שקבע המחוקק, ברמת הענישה הנהוגה בגין העבירה הנדונה, ובנסיבות ביצוע העבירה - סבורני כי מתחם הענישה ההולם נע בין 12 חודשי מאסר לבין 36 חודשי מאסר.

8. בקביעת העונש המתאים יש להתחשב בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירות. בענייננו, יש להביא בחשבון במניין השיקולים את רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם כלפי קטינים, הנלמדת ממהות העבירה שבה הורשע ואופי המעשים. לקולא, יש להביא בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם שפורטו בפרשת גזר-הדין, את העובדה שמדובר בהרשעתו הראשונה והיחידה בפלילים, וכן את חלוף הזמן מעת האירועים. בנוסף, לא מצאתי מקום להטיל עונש כולל - של מאסר בפועל ומאסר על תנאי - שיפחת מעונש המינימום של שנתיים שנקצב בצד העבירה. בהתחשב במכלול הנסיבות, העונש המתאים אמור להימצא בין הרף התחתון של המתחם לבין אמצע המתחם.

9. על יסוד האמור לעיל, ובהתחשב במכלול טיעוני הצדדים לקולא ולחומרא, אני דן את הנאשם כדלהלן:

א. ל-16 חודשי מאסר בפועל.

ב. ל-14 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה שבה הורשע

בתיק זה.

ג. לפיצוי המתלונן בסכום של 10,000 ₪.

הואיל והנאשם נתון כיום במעצר בתיק אחר, יחל ריצוי המאסר היום.

הפיצוי ישולם למתלונן בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.3.16.

הפרקליטות תדווח להוריו של המתלונן על מתן גזר-הדין ועל פסיקת הפיצויים, ותמסור למזכירות בית-המשפט

את הפרטים הנדרשים לצורך גביית הפיצויים.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ז' בחשוון תשע"ו, 20 באוקטובר 2015, בנוכחות ב"כ המאשימה, הסניגור והנאשם.

יורם נועם, שופט